

Αναστασία Αθανασούλα – Ρέππα

Καθηγήτρια Παιδαγωγικών ΑΣΠΑΙΤΕ

Υπεύθυνη Τομέα Παιδαγωγικών Μαθημάτων ΤΤΕ και

Αναπληρώτρια Προϊσταμένη Γενικού Τμήματος

Παιδαγωγικών Μαθημάτων

Τηλ. 210 2896767 γρ,

E/mail areppa @aspete .gr areppa@yahoo.gr,

Τίτλος εισήγησης: Το πτυχίο της ΑΣΠΑΙΤΕ και οι προοπτικές του.

Κε Πρόεδρε και μέλη της ΔΕ της ΑΣΠΑΙΤΕ, κε Πρόεδρε και μέλη του Συλλόγου Ε.Π της ΑΣΠΑΙΤΕ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι εκπαιδευτικοί και διοικητικοί, αγαπημένοι μας φοιτητές και φοιτήτριες, αφού ευχαριστήσω για την πρόσκληση και τη δυνατότητα που μου δόθηκε να είμαι σήμερα εισηγήτρια στην ημερίδα αυτή, θα ήθελα να σας πω ότι επέλεξα να μετέχω στο διάλογο αυτό με το συγκεκριμένο θέμα για δυο λόγους:

ο **πρώτος** είναι, γιατί όταν ψηφίστηκε ο Νόμος 3027/02 (ιδρυτικός της ΑΣΠΑΙΤΕ) και διοριζόμενη στη συνέχεια μέλος της πρώτης Διοικούσας Επιτροπής της Σχολής, οι επιθέσεις και τα πυρά που δεχόμασταν πανταχόθεν ήταν γιατί τέτοιο «έκτρωμα» και «ερμαφρόδιτο» δημιούργημα σαν την ΑΣΠΑΙΤΕ και η απάντηση που έδινα τότε ήταν ίδια με αυτή που δίνω και σήμερα: «αυτό το Νόμο έχουμε να διαχειριστούμε ως εκτελεστική εξουσία με αυτόν θα πορευτούμε μέχρι να τον αλλάξουμε», και

ο **δεύτερος** είναι γιατί θεωρώ ότι το πτυχίο είναι όχι μόνο ένα δημόσιο έγγραφο, μια διοικητική πράξη που πιστοποιεί συγκεκριμένες γνώσεις και δεξιότητες αλλά στην ουσία ένα διαπιστευτήριο για την ίδια τη ζωή και την αγορά εργασίας.

Τι θα σας πω λοιπόν στη συνέχεια, τα οποία θα είναι από καρδιάς με βάση τα βιώματα, την επιστήμη και την εμπειρία, όπως αρμόζει σε μια τέτοια οικογενειακή συνάντηση γι' αυτό και η όλη παρουσίαση όπως θα δείτε δεν υπακούει στους αυστηρούς τύπους των επιστημονικών παρουσιάσεων, αλλά είναι πολύ πιο απλουστευμένη, μια μαρτυρία ας πούμε για ένα κομμάτι της αυτοαξιολόγησής μας.

Θα σας πω λοιπόν για το πτυχίο της ΑΣΠΑΙΤΕ και εννοώ το πτυχίο που απονέμουν τα Τμήματα Προπτυχιακών Σπουδών και όχι τα Προγράμματα της Σχολής για να σας αιτιολογήσω τους χαρακτηρισμούς που ανέφερα πριν για την ΑΣΠΑΙΤΕ μέσα από το

σχήμα : τι είχαμε τι γάσαμε και στη συνέχεια θα σας καλέσω να σκεφτούμε πού είμαστε, πού πάμε? να δούμε δηλαδή ποιες είναι οι προοπτικές που υπάρχουν για το πτυχίο της ΑΣΠΑΙΤΕ.

I. Τι είχαμε τι γάσαμε?

Στην προηγούμενη λοιπόν Σχολή και μιλώ για την ΑΣΕΤΕΜ/ΣΕΛΕΤΕ είχαμε ένα πτυχίο που απονέμονταν από ένα Τμήμα που είχε τον τίτλο: Τμήμα Εκπαιδευτικών Τεχνολόγων Ηλεκτρονικών Μηχανικών, αν πάρουμε για παράδειγμα τους Ηλεκτρονικούς. Σήμερα έχουμε ένα πτυχίο που απονέμεται από το ίδιο Τμήμα που έχει όμως τον τίτλο : Τμήμα Εκπαιδευτικών Ηλεκτρονικής. Όπως παρατηρούμε η ειδοποιός διαφορά μεταξύ των δύο τίτλων είναι οι δύο «μαγικές?» λέξεις Τεχνολόγος και Μηχανικός, οι οποίες θα δούμε στη συνέχεια σε ποιο σημείο ανακτούνται αν ανακτούνται στο πτυχίο της ΑΣΠΑΙΤΕ. Δεν είναι βέβαια τυχαίο ότι αυτές οι δύο λέξεις ήταν και η πέτρα του σκανδάλου για να παραμένει η τότε ΑΣΕΤΕΜ από την ίδρυσή της μέχρι την κατάργησή της ως μια Σχολή που επί της ουσίας παρείχε Ανώτερη ή και Ανώτατη Εκπαίδευση όπως τα ΚΑΤΕΕ και τα ΤΕΙ, παγιδευμένη κάτω από την ομπρέλα της ΣΕΛΕΤΕ υπαγόμενη στη Διεύθυνση Εκπαίδευσης Εταίρων Κλάδων του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων. Γι' αυτό και οι σπουδαστές της αλλά και οι καθηγητές της δεν είχαν κανένα ακαδημαϊκό προνόμιο, καθώς η Σχολή δεν ακολουθούσε το θεσμικό πλαίσιο των άλλων Ακαδημαϊκών Ιδρυμάτων. Η κατάσταση αυτή καταλάγιαζε το φόβο του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας και του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου από την «απειλή» ότι οι πτυχιούχοι της ΑΣΕΤΕΜ θα διεκδικούσαν ακαδημαϊκά και επαγγελματικά δικαιώματα που ανήκουν σε άλλες Σχολές.

Το γεγονός όμως της διοικητικής υπαγωγής της ΣΕΛΕΤΕ στους Έταιρους κλάδους προσέδιδε και το θετικό στοιχείο στην ΑΣΕΤΕΜ, ότι κατείχε το μονοπώλιο στις προσλήψεις των αντίστοιχων εκπαιδευτικών ειδικοτήτων κατά προτεραιότητα με πτυχιούχους της και μόνο αν υπήρχαν οργανικά κενά συμπληρώνονταν με πτυχιούχους ΤΕΙ με πτυχίο ΠΑΤΕΣ. Αν σε όλα αυτά προσθέσουμε και το γεγονός ότι οι πτυχιούχοι της ΑΣΕΤΕΜ απολάμβαναν και άλλα προνόμια πλην της προτεραιότητας στους διορισμούς, όπως για παράδειγμα τα συντάξιμα των ετών σπουδών, τα επαγγελματικά δικαιώματα του αντίστοιχου ελεύθερου επαγγελματία κλπ, τότε γίνεται κατανοητό γιατί όχι μόνο δεν υπήρχε πρόβλημα αλλαγής θεσμικού καθεστώτος, αλλά απεναντίας (βοηθούσης και της εκάστοτε διοίκησης) το πρόβλημα

συγκαλύπτονταν και η ΑΣΕΤΕΜ ήταν ο κυρίαρχος του παιχνιδιού στη στελέχωση των εκπαιδευτικών μονάδων της Τεχνικής και Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και άρα το πτυχίο της ήταν ένα ισχυρό διαπιστευτήριο και μια ανερχόμενη «μετοχή», τουλάχιστον για την εκπαιδευτική αγορά εργασίας. Για τον υπόλοιπο όμως δημόσιο Τομέα υπήρχε πρόβλημα στις προσλήψεις από τις Νομαρχίες, Δήμους, Υπουργεία ή άλλους φορείς καθώς δεν γινόταν αντιληπτό αν υπήρχε ισοτιμία και αντιστοιχία με τις αντίστοιχες ειδικότητες των ΤΕΙ. Στον ιδιωτικό όμως Τομέα δίνονταν άδεια ως ελεύθερου επαγγελματία για την άσκηση του επαγγέλματος του Τεχνολόγου Μηχανικού αντίστοιχης ειδικότητας με το Τμήμα αποφοίτησης.

Θα πρέπει δε να σημειώσουμε εδώ ότι όλα τα προνόμια που αναφέρθηκαν προηγούμενα για τους πτυχιούχους της ΑΣΕΤΕΜ σχετίζονται άμεσα και με τα κίνητρα για την ανάπτυξη της Τεχνικής και Επαγγελματικής Εκπαίδευσης στη χώρα μας, καθώς στην απαρχή του δικτύου της ΤΕΕ δεν υπήρχε ιδιαίτερη προθυμία για απασχόληση των τεχνολόγων μηχανικών ως εκπαιδευτικών, για πολλούς και διάφορους λόγους που ο χρόνος της παρούσας εισήγησης δεν επιτρέπει να αναπτύξουμε.

Όταν λοιπόν τα οικονομικά, πολιτικά, τεχνολογικά δεδομένα αλλάζουν παγκοσμίως και συντελείται η Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, ανοίγουν οι λεωφόροι της πληροφορίας και η παγκοσμιοποίηση ως καθολικό φαινόμενο φαίνεται να απειλεί κοινωνίες και οικονομίες, κρίνεται απαραίτητο οι εσωτερικές αγορές να μετασχηματιστούν για να μπορέσουν να ακολουθήσουν ή τουλάχιστον να επιβιώσουν μέσα στο νέο συγκείμενο.

Οι αντιφάσεις και τα οξύμωρα σχήματα συναντώνται πλέον συχνά σε όλους τους τομείς και στη χώρα μας, πόσο δε μάλλον και στον τομέα της εκπαίδευσης. Για παράδειγμα από τη μια έχουμε μαζική εκπαίδευση κατά τα πρότυπα της θεωρίας της **"ανάλυσης της κοινωνικής ζήτησης"** που στηρίζεται στην παραδοχή "ότι σε μια δημοκρατική κοινωνία όλα τα άτομα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν να σπουδάσουν το επάγγελμα που επιθυμούν να ασκήσουν" και από την άλλη έχουμε το δείκτη ανεργίας μονίμως να ανεβαίνει. Όταν πάλι γίνεται κρατική παρέμβαση με στόχο το σχεδιασμό με βάση τη θεωρία της **"ανάλυσης των αναγκών για ανθρώπινο δυναμικό"** που έχει στόχο "να εντοπίσει τις συγκεκριμένες ανάγκες της οικονομίας για ανθρώπινο δυναμικό με συγκεκριμένο επίπεδο μόρφωσης και σαν αποτέλεσμα να φέρει σε ισορροπία τη ζήτηση και προσφορά για συγκεκριμένα

επαγγέλματα", υπάρχουν αντιδράσεις του τύπου περιορισμού των δικαιωμάτων στην επιλογή σπουδών.

Η χρονολογία ορόσημο που σπάει το μονοπώλιο της παιδαγωγικής και διδακτικής επάρκειας από την ΣΕΛΕΤΕ και άρα και την ΑΣΕΤΕΜ και διαχέει τη δυνατότητα απόκτησης αυτών των δεξιοτήτων (δυσνητικά τουλάχιστον) σε κάθε ΑΕΙ είναι το 1997 με το Νόμο 2525, όπου από τη μια καταργείται ο πίνακας διοριστέων εκπαιδευτικών με βάση το έτος αποφοίτησης για όλες τις ειδικότητες άρα και για την ΑΣΕΤΕΜ και την άλλη θεσμοθετείται η δημιουργία νέου πίνακα με βάση τη σειρά επιτυχίας στο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ. Το σκεπτικό είναι ότι αφού οι πίνακες διοριστέων με βάση το έτος αποφοίτησης έχουν φτάσει σε υψηλά επίπεδα και σε ορισμένες ειδικότητες η αναμονή ξεπερνάει τα έτη ενεργού δραστηριότητας των υποψηφίων για διορισμό, π.χ υπήρχαν ειδικότητες που η πρόσκληση για διορισμό θα γινόταν μετά το έτος συνταξιοδότησης λόγω ορίου ηλικίας του αιτητή ή σε πολλή μεγάλη ηλικία, θα έπρεπε να βρεθεί ένας τρόπος επιλογής των «καλύτερων». Η επιλογή αυτή θα έπρεπε να γίνει για να μην επαναλάβει το λιμνάζον σχήμα με βάση τον προγραμματισμό, της **"ανάλυσης των αναγκών για ανθρώπινο δυναμικό"** ώστε να μην έχουμε μακροχρόνιες αναμονές.

Συνάδελφοι, λυπούμε ειλικρινά που δεν έχουμε το χρόνο να αναλύσουμε γιατί έφτασαν τα πράγματα εκεί που έφτασαν στο πεδίο της εκπαιδευτικής αγοράς εργασίας. Ελπίζω μια άλλη φορά να μας δοθεί η ευκαιρία.

Συνεχίζω όμως το θέμα σε σχέση με το πτυχίο της ΑΣΠΑΙΤΕ. Όπως γίνεται λοιπόν φανερό στο χορό του ΑΣΕΠ μπαίνουν και οι πτυχιούχοι της ΑΣΕΤΕΜ, γεγονός που αλλάζει άρδην το τοπίο σε σχέση με το κύρος του πτυχίου, την απορρόφηση στην εκπαίδευση και όλα τα σχετικά που το συνοδεύουν. Ας μη λησμονούμε παράλληλα εδώ τις οδηγίες της Ε.Ε. για τη σύγκλιση των εκπαιδευτικών συστημάτων και τις βασικές αρχές για το επάγγελμα του εκπαιδευτικού στην Ευρώπη.

Η Πού είμαστε?

Η Ευρωπαϊκή και κοινωνική πραγματικότητα, καθώς επίσης και οι ομάδες πίεσης οδήγησαν στην ψήφιση πρώτα του Νόμου για τα Ανώτατα Τεχνολογικά Εκπαιδευτικά Ιδρύματα το 2001 και ύστερα του Νόμου 3027/02 για την ΑΣΠΑΙΤΕ. Ο νέος λοιπόν Νόμος τι κάνει? ρυθμίζει τα θέματα συνολικά αντί για 4 χρόνια που ήταν στην ΑΣΕΤΕΜ σε 5 χρόνια με διακριτά πλέον τα επαγγελματικά δικαιώματα στον 1^ο 4χρονο κύκλο σπουδών των εκπαιδευτικών αντιστοίχων ειδικοτήτων με τα Τμήματα σπουδών τους και στο 2^ο 5χρονο κύκλο τα επαγγελματικά δικαιώματα ως

Τεχνολόγων Μηχανικών, σημείο όπου μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι ανακτώνται οι δύο μαγικές λέξεις από το πτυχίο της ΑΣΕΤΕΜ. Έτσι λοιπόν προέκυψε το λεγόμενο «έκτρωμα» και το «ερμαφρόδιτο» δημιούργημα που ακούει στο όνομα ΑΣΠΑΙΤΕ. Για να δούμε όμως είναι έτσι τα πράγματα πρόκειται για ένα τέτοιο δημιούργημα ή μήπως συμβαίνει κάτι άλλο?.

Πρώτα – πρώτα παρατηρούμε ότι η ΑΣΠΑΙΤΕ είναι μια Σχολή που εξακολουθεί να είναι η πέτρα του σκανδάλου αφού για μεν τα ΑΤΕΙ είναι κάτι επί πλέον από αυτά όπως λέει ο ιδρυτικός της Νόμος: «Η αποστολή της Σχολής συμπίπτει με αυτή των ΤΕΙ .....και περιλαμβάνει επί πλέον την παράλληλη παροχή παιδαγωγικής εκπαίδευσης στους σπουδαστές της, την προαγωγή της εφαρμοσμένης έρευνας στην εκπαιδευτική τεχνολογία και την παιδαγωγική και την παροχή κατάρτισης, επιμόρφωσης ή εξειδίκευσης», για δε το ΕΜΠ και τις Πολυτεχνικές Σχολές δεν καλοφαίνονται τα πέντε χρόνια σπουδών για το δεύτερο κύκλο, καθώς διαφαίνονται ως απειλή επαγγελματικών δικαιωμάτων.

Σχετικά με το πτυχίο που χορηγούν τα Τμήματα της ΑΣΠΑΙΤΕ αυτό «παρέχει δικαίωμα διδασκαλίας στην ειδικότητα στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, χορηγείται ύστερα από σπουδές οκτώ ακαδημαϊκών εξαμήνων στα οποία περιλαμβάνεται το εξαμηνιο εκπόνησης πτυχιακής εργασίας και εκτέλεσης πρακτικής άσκησης στην ειδικότητα και είναι ισότιμο με πτυχίο ΤΕΙ». Προκειμένου το πτυχίο να γίνει και αντίστοιχο των ΤΕΙ με την ειδικότητα που σπούδασαν ήδη στην ΑΣΠΑΙΤΕ, χρειάζεται επί πλέον οι σπουδαστές να παρακολουθήσουν σπουδές 2 εξαμήνων σε ΤΕΙ ή σε ειδικό πρόγραμμα της ΑΣΠΑΙΤΕ. Οι τύποι και το περιεχόμενο των δύο παραπάνω πτυχίων της ΑΣΠΑΙΤΕ καθορίζονται με τον εσωτερικό της κανονισμό, ο οποίος ακόμη αναμένεται. Επίσης ο Νόμος 3027/02 με τις διατάξεις της παραγράφου 6^α του άρθρου 4 ορίζει ότι: «...όπου αναφέρεται πτυχίο ΑΣΕΤΕΜ της ΣΕΛΕΤΕ για διορισμό στη Δευτεροβάθμια εκπαίδευση νοείται και πτυχίο της ΑΣΠΑΙΤΕ...», της περίπτωσης βέβαια του πρώτου 4ετούς κύκλου σπουδών. Επομένως αυτό που έχει γίνει είναι το ένα πτυχίο το βασικό θα λέγαμε της ΑΣΠΑΙΤΕ είναι προσανατολισμένο στην εκπαιδευτική αγορά εργασίας, ενώ το δεύτερο προσανατολισμένο στην αγορά εργασίας της αντίστοιχης ειδικότητας. Ενώ δηλαδή πρώτα είχαμε «δύο σε ένα» τώρα έχουμε ξεχωριστά πτυχία.

ΠΙ Πού πάμε? Προοπτικές

Και σας καλώ τώρα να δούμε με ψυχραιμία το θέμα, μήπως τελικά αυτή η «κατάρτα» της ΑΣΠΑΙΤΕ είναι «ευλογία»? και δεν την έχουμε αξιοποιήσει? Μήπως τελικά

αυτός είναι και ο πιο ανώδυνος τρόπος για την πολυθρύλητη πανεπιστημιοποίηση της Σχολής? ώστε όλοι οι εκπαιδευτικοί κλάδοι (αφού το βασικό πτυχίο είναι αυτό του εκπαιδευτικού) να ανήκουν στην Πανεπιστημιακή κατεύθυνση, όπως γίνεται με όλες τις άλλες ειδικότητες πλην ΑΣΠΑΙΤΕ? Και τι θα γίνει τότε με το δεύτερο πτυχίο? Πώς θα λαμβάνεται? Ή δεν θα λαμβάνεται? Και τι σημαίνει τελικά πανεπιστημιοποίηση? Μήπως να αλλάξουμε το περίφημο «και» στο νέο Νόμο για την Ανώτατη Εκπαίδευση όπου θα αναφέρει ότι στην Πανεπιστημιακή Κατεύθυνση υπάγονται τα Πανεπιστήμια, το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, η Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών **και** η ΑΣΠΑΙΤΕ? δείτε πόσο εύκολη είναι στα χαρτιά η Πανεπιστημιοποίηση!! Ένα «και» μια λέξη «μοναχά μια λέξη» που λέει και το γνωστό άσμα και αλλάζει ο ρους της ιστορίας.

Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι η κα Υπουργός ξυπνά ένα πρωϊ και προσθέτει αυτό 'το «και» . Τι σημαίνει από κει και πέρα? Υπάρχουν τα εχέγγυα για ένα βιώσιμο Παιδαγωγικό Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο? για να δώσω και ένα τίτλο που διεκδικείται από το 1988 αν δεν με απατά η μνήμη μου. Τελευταία πολλές προτάσεις βλέπουν το φως της δημοσιότητας για Πανεπιστημιοποίηση, π.χ η πρόταση του Προέδρου της ΔΕ της ΑΣΠΑΙΤΕ κου Μακρόπουλου όπως μας τη διένειμε στο κείμενό του : **Προτάσεις για μια ΑΣΠΑΙΤΕ που ονειρευόμαστε**, έχει πολύ θετικά στοιχεία και η πρόσφατη πρόταση της Ένωσης Τεχνολόγων Εκπαιδευτικών έχει ακόμη καλύτερα στοιχεία, αλλά τι σημαίνουν όλα αυτά? είναι αρκετά? Δεν χρειάζεται μια μελέτη σκοπιμότητας ? μια αξιολόγηση πόρων ανθρώπινων και μη?

Πού πάμε συνάδελφοι όταν οι Υπουργικές Αποφάσεις και τα Προεδρικά Διατάγματα που αφορούν στην Τεχνολογική Κατεύθυνση καταρτίζονται με βάση τη νομοθεσία των ΤΕΙ και όχι και της ΑΣΠΑΙΤΕ? Μου δόθηκε πρόσφατα η ευκαιρία και μαζί με τους συναδέλφους που αποτελούμε την Επιστημονική Επιτροπή Σπουδών εντοπίσαμε στην Υ.Α για τα περιεχόμενα Σπουδών της ΑΣΠΑΙΤΕ ότι είναι πανομοιότυπα με αυτά των ΤΕΙ χωρίς καμιά επίκληση στον ιδρυτικό της Νόμο και στο Παιδαγωγικό Περιεχόμενο. Τι γίνεται εδώ? Μήπως αυτοκαταργηθήκαμε και δεν το ξέρουμε? Τι θα έχει το Παράρτημα του πτυχίου των σπουδαστών μας ? τα ίδια στοιχεία με των ΤΕΙ? και πώς θα διαφοροποιείται στην Ευρωπαϊκή και Παγκόσμια αγορά εργασίας? Μια ελάχιστη ή μείζονα απόδειξη ότι η συγκατοίκηση με τα ΤΕΙ δεν φαίνεται εύκολη, όχι βέβαια από πρόθεση αλλά από άγνοια του αντικειμένου της παιδαγωγικής διάστασης. Και γιατί όλα αυτά? μήπως τελικά, όπως λέει η Γραφή δεν υπάρχει άνθρωπος όταν κατεβαίνει ο άγγελος και ταράζει τα νερά στην κολυμπήθρα του Σιλβάμ? Ήτοι της

κολυμπήθρας της εκπαίδευσης να μας ρίξει μέσα για να βρούμε το φως μας? «Άνθρωπο ουκ έχω» είπε στον Ιησού ο τυφλός. Τελικά εμείς έχουμε άνθρωπο, ο οποίος θεσμικά θα υποστηρίζει στους Σχεδιασμούς της Εκπαιδευτικής Πολιτικής το συμφέρον της Σχολής?

Τι θα μπορούσε να γίνει καθώς και η δική μου άποψη για πολλούς και ποικίλους λόγους είναι υπέρ της Πανεπιστημιοποίησης, ώστε το πτυχίο των σπουδαστών μας να είναι πιο ξεκάθαρο ως προς τον τίτλο του εκπαιδευτικού, αν τελικά αυτό είναι που μας ενδιαφέρει. Θα μπορούσε λοιπόν να γίνει ένα σχήμα Πανεπιστημιακής Παιδαγωγικής Σχολής Τεχνολογικής Εκπαίδευσης ή Παιδαγωγικού Τεχνολογικού Πανεπιστημίου, όπως το ανέφερα και πιο πριν, που θα συγκεντρώσει γιατί όχι και όλες τις εκπαιδευτικές αρμοδιότητες που είναι διάσπαρτες σε φορείς και υπηρεσίες που αλληλοκαλύπτονται και πολλές φορές αντιφάσκουν και συγκρούονται (π.χ Κέντρο Εκπαιδευτικής Έρευνας, Παιδαγωγικό Ινστιτούτο, Οργανισμός Επιμόρφωσης, εξετάσεις ΑΣΕΠ κλπ). Είμαστε από τις ελάχιστες χώρες που έχουμε τόσους πολλούς εκπαιδευτικούς θεσμούς για τις ίδιες λειτουργίες. Βέβαια στην περίπτωση αυτή δεν χρειάζεται στον τίτλο της Σχολής ή του Πανεπιστημίου το υποκοριστικό (Τεχνολογικός) καθώς θα αφορά σε όλη την εκπαιδευτική πραγματικότητα. Σας πληροφορώ δε εδώ ότι η Κύπρος από τη νέα χρονιά πήρε την επιμόρφωση από το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο και την ενέταξε στο φυσικό της φορέα, το Πανεπιστήμιο Κύπρου. Υπάρχουν και άλλα σχήματα στο εξωτερικό που έχουν μια γερή Παιδαγωγική Σχολή που έχει όλες τις σχετικές αρμοδιότητες (π.χ Καναδάς, Σουηδία) και προγραμματίζει με βάση τις ανάγκες της χώρας πόσους εκπαιδευτικούς χρειάζεται για κάθε ειδικότητα και αυτούς καταρτίζει παιδαγωγικά ανεξάρτητα από τις βασικές σπουδές στις ονομαζόμενες σε εμάς καθηγητικές ή μη Σχολές, θέτοντας μάλιστα εξαιρετικά αντικειμενικά και σταθμισμένα κριτήρια εισαγωγής. Όταν όμως αποφοιτήσει κανείς ξέρει ότι έχει ήδη μια θέση στην εκπαίδευση. Κάτι δηλαδή σαν τη δική μας Σχολή Δημόσιας Διοίκησης.

Κυρίες και κύριοι όλα αυτά είναι σημαντικά και ενδιαφέροντα και πολύ σωστά σήμερα δόθηκε η ευκαιρία να αναδειχτούν και να συζητηθούν. Θεωρώ όμως ότι αν δεν γίνει συγκεκριμένη μελέτη σκοπιμότητας που θα αναδείξει τα δυνατά και αδύνατα σημεία μας, τις δυνατότητες και τις απειλές, δεν μπορεί να σταθεί ένα νέο σχήμα ευρωπαϊκής και παγκόσμιας εμβέλειας. Μπορούμε να κινηθούμε προς αυτή την κατεύθυνση μέσω του νέου Νόμου για τη διασφάλιση της ποιότητας των σπουδών

και την αξιολόγηση, ειδικότερα μέσω της αυτοαξιολόγησης της Σχολής μπορούμε να διαπιστώσουμε πολλά. Για τα υπόλοιπα θα πρέπει να συνδράμει και η πολιτική βούληση και θέλω να πιστεύω, ότι η οποιαδήποτε πράξη θα γίνει με σωφροσύνη, με την Αριστοτελική της έννοια.

Σας ευχαριστώ όλες και όλους για την υπομονή που είχατε να με ακούσετε, ελπίζω στη συζήτηση να έχουμε την ευκαιρία να επεκταθούμε περισσότερο.